

Evocació sobre la Rubina ara que serà expropiada (iII)

Alguns de nosaltres, hereus d'alguna d'aquestes petites finques les quals ens havien llegat els nostres pares, encara recordem quan, abans de la vinguda dels tractors, hi anàvem a treballar i que, amb el flux i reflux de la marea, els camins d'accés a la Rubina s'omplien d'aigua salada, la qual arribava fins a la meitat de les rodes del carruatge. Més d'una vegada el líquid element havia pujat dalt de la finca anegant-nos el sembrat malmetent l'esforç de tot un any, una decepció que no ens privava de tornar-la a sembrar l'any següent amb l'esperança de tenir més sort.

En temps de sega, sobretot, era freqüent veure, a la Rubina, bon nombre d'aquests petits propietaris, homes i dones, atrafegats en recollir l'anyada, una etapa llargament esperada ja que era la culminació final d'una cadena de neguits i frisançes.

En arribar al tros, desaven l'animal i el carruatge al passant d'alguna parcel·la procurant que no privés el pas a ningú i, tot seguit, després d'haver posat tot el bagatge a l'ombra d'algun tamariu, l'home més capaç o més bregat de la casa o bé un altre de llogat, treia l'embós de la dalla i es posava a la feina mentre que un o dos lligadors li anaven tot darrere fent garbes del sembrat recent tallat, garbes que, abans d'anar cap a casa, cap a la posta de sol, entre tots posaven a la garbera en espera de ser, arribada l'hora, portades a l'era per la seva batuda.

En ser a migdia, que era el moment d'anar a dinar, aquí i allà de vora del camí es podien veure petites fogueres, fum de les quals s'alçava per damunt dels tamaris (planta abundosa en aquell indret) i que era produït pel personal en coure o escalfar-se la manduca que cada un havia portat de casa seva.

Si no es trobaven gaire lluny l'un de l'altre s'ajuntaven per dinar, la qual cosa convidava a fer petar una mica la xerrada. Un cop havien menjat, per tal de recuperar forces, es mirava de fer una mica de migdiada, cosa que no sempre s'aconseguia amb la tranquil·litat necessària a causa d'alguna mosca o ran-tell impertinent. Tot plegat, era la típica imatge d'un temps i d'una gent que pregonaven clarament que no lligaven pas precisament els gossos amb llonganisses.

Actualment, a causa del trànsit automobilístic existent a la carretera Figueres-Roses, una de les més circulació—segons es diu—del nostre país i per les reduïdes dimensions de les finques per conrear amb tractor, la majoria de les "peces" de la Rubina romanen incultes. Uns anys enrere, vist l'èxit d'Empuria-

brava i de Santa Margarida, no van manca especuladors forasters que van comprar algunes d'aquestes "peces", això va fer que molts propietaris, davant la perspectiva de poder vendre la seva a bon preu acudissin al despatx d'un notari per tal d'assegurar-se que la tenien degudament legalitzada; no obstant això, aquestes operacions de compra-venda, quedaren encallades. Uns anys més tard, va haver-hi un moment en què semblava que la Rubina canviaria totalment de fesomia... es deia que un potentat xeic àrab comprava bona part d'aquell territori per fer-hi una urbanització de gran luxe... no cal dir que amb aquesta notícia, la gent que tenia alguna parcel·la en aquell indret tornés a "obrir l'ull". Què més hauria volgut que vendre-la a tant el metre? No obstant aquests rumors, no sabem per quin motiu, la cosa no reeixí i per tant aquestes petites finques sembla talment que hagin quedat definitivament abandonades i solament s'hi sent, a l'estiu, el soroll d'algun cotxe que passa per algun dels seus camins i que va en direcció a la platja sense que els seus ocupants probablement sàpiguen ben res del que acabem d'explicar, i és una llàstima perquè seria molt bo que tothom, almenys la gent de la nostra vila, conegués part de la història de casa nostra i que el viatger o transeünt es donés la molèstia de baixar del seu vehicle i reflexionés, dintre d'algunes d'aquestes 486 petites parcel·les sobre aquest tema una mica sentimental que acabem d'exposar, encara que avui, molta gent, sobretot jove, "passa d'aquestes coses".

Actualment, a la platja de la Rubina, s'hi pot accedir des d'Empuriabrava mitjançant un pont que travessa "Els Salins". La seva ordenació, aprovada ja per l'Ajuntament de Cas-

telló i el Departament de Medi Ambient, permetrà amb l'expropiació de les terres de 124 propietaris d'aquell indret, tenir una platja com moltes del nostre litoral, les quals a l'estiu bullen de gent de tot el món en un bigarrat cosmopolitisme la qual cosa, indubtablement, ha de repercutir en general a l'economia castellonina.

Pel que fa a l'expropiació dels 124 propietaris, se suposa que aquest fet no els causarà cap disgust.

Si es converteix en realitat aquest projecte, a la platja de la Rubina no s'hi podran pas oir, com fins ara i des de fa molts anys, solament el soroll esmorteït de les ones en fondre's al peu del sorral, sinó també el brogit de molta gent àvida de recrear-se amb els dons que ens ofereix la Mare Naturalesa.

